

De frivillige udgør landsforeningens SINDs støtte- og kontaktpersonordning. Denne type ordning er etableret i fem byområder med udgangspunkt i de lokale SIND-foreninger.

Hver 3. af de frivillige/honorarlønnede har ikke tidligere beskæftiget sig med sindslidende.

Endvidere er der erfaringer med en kombinationsmodel, hvor både professionelle og frivillige udgør korpset af støtte- og kontaktpersoner.

Af evalueringen fremgår det, at opgaverne for de professionelle og de frivillige/honorarlønnede er forskellige: De frivillige/honorarlønnedes opgavefelt er ofte begrænset til besøg i hjemmet og eventuel ledsagelse til aktiviteter og offentlige myndigheder, mens de professionelle i højere grad samarbejder med relevante offentlige instanser og laver netværksopbyggende arbejde.

Erfaringerne peger på behovet for introduktionsforløb, efteruddannelse og kontinuerlig supervision af de enkelte støtte- og kontaktpersoner blandt andet for at forebygge udskiftninger blandt personalet.

Støtte- og kontaktpersonernes behov for et sociopsykiatrisk fagligt fællesskab påpeges i evalueringen. Omkring halvdelen af støtte- og kontaktpersonordninger har haft udgangspunkt i et værested eller bofællesskabsteam, hvilket har sikret såvel uafhængigheden af den sociale forvaltning som af det psykiatriske behandlingssystem.

Lovforslagets indhold

Baggrunden for lovforslaget er de positive erfaringer, der er gjort under forsøget og den udbredelse tilbud om støtte- og kontaktpersonordninger iøvrigt allerede har. Regeringen finder, at det er vigtigt at skabe rammerne for en permanent landsdækkende ordning.

Ved en landsdækkende ordning sigtes til et niveau, som er i overensstemmelse med den nuværende udbygning af væresteder, opsøgende arbejde og særlig bostøtte m.v. og baseret på erfaringer fra forsøgsordningerne om antallet af kontaktpersoner og målgruppens størrelse i den nuværende opbygning.

På grundlag af disse erfaringer om dækningsniveauet fra forsøgsordningen og de øvrige eksisterende støtte- og kontaktpersonordninger skønnes det, at personkredsen i en generel ordning vil omfatte ca. 3.000 personer – svarende til 10 % af de ca. 30.000 sindslidende med særlige behov – der løbende vil være i kontakt med støtte- og kontaktpersoner.

Erfaringer fra bl. a. forsøgsprojekterne i København kommune viser, at man med den effekt, der kommer fra støtte- og kontaktpersonordningen – med en større eller mindre grad af stabilisering eller aktivering i andre tiltag, og over en årrække – vil

komme i kontakt med et langt større antal sindslidende end de ca. 3.000 personer, der til enhver tid skønnes at være i kontakt med støtte- og kontaktpersonerne.

Hensigten med lovforslaget er at skabe en entydig hjemmel, der gør det muligt for kommunalbestyrelsen at tilbyde støtte- og kontaktpersoner til sindslidende. Hidtil har kommunalbestyrelsen kunnet give sådanne støtteydelse af individuel karakter efter forskellige bestemmelser i bilstandsloven eller som personligt tillæg efter lov om social pension.

Formålet med støtte- og kontaktpersonordningen er at skabe og sikre kontakt, yde støtte og omsorg for derved at bedre den sindslidendes livssituation.

Det foreslås, at ansvaret for etablering af en generel støtte- og kontaktpersonordning henlægges under kommunalbestyrelsen og finansieres som andre sociale servicetilbud, hvor udgifterne deles lige mellem kommune og amtskommune. Kommunalbestyrelsen tilrettelægger ordningens nærmere indhold.

Økonomiske og administrative konsekvenser

Adgangen til at kommunerne, efter den foreslåede § 68 c, kan oprette stillinger som støtte- og kontaktpersoner for sindslidende, vil medføre merudgifter for kommuner og amtskommuner.

På grundlag af en vurdering af erfaringerne fra de allerede fungerende ordninger er det skønnet, at en støtte- og kontaktperson på fuldtid – efter en opstartsperiode, hvor en del af ressourcerne primært anvendes på etablering – efterhånden vil kunne påregnes, at have et gennemsnitligt antal brugerkontakter på 10.

Det antages, på grundlag af erfaringerne fra forsøgsordningerne, at der vil være en stor spredning i støtte- og kontaktpersonernes faglige niveau, ansættelsesforhold og aflønning, ligesom der vil være store variationer i den måde den enkelte kommune, ud fra de lokale forhold vælger at løse problemet på, og dermed også hvor stort antallet af støtte- og kontaktpersoner vil blive i den landsdækkende ordning.

Med udgangspunkt i en antagelse om, at der også fremover vil være en vis andel frivillige og kontraktansatte, er det i beregningen antaget, at gennemsnitsprisen, inkl. udgifter vedr. forankring, uddannelse og transport m.v., for et fuldtidsengagement vil være 200.000 kr.

Med dette skøn over gennemsnitsudgiften, og de antagelser om brugerkontakter, der er udledt af forsøgsordningerne, antages det at ordningen vil kunne skabe løbende kontakt med op mod 3.000 sindslidende. Da der over en årrække vil være en vis udskiftning i kontaktgruppen, vil ordningen over sam-